

HARLEQUIN®

014
APRILL

Romantika

MYRNA
MACKENZIE

Ole mu silmadeks

Esimene peatükk

Pööra ümber. Mine koju tagasi. See kõik võib väga halvasti lõppeda. Mida ma küll mõtlesin, kui ma seda teha otsustasin?

Eden Byars püüdis näida rahulik, kui Oak Shoresi majapidajanna ta Jeremy Fultoni Chicago põhjapoolses äärelinnas asuvasse härrastemajja juhatas, aga ta mõtted ei paistnud tahtvat seda mängu kaasa teha.

Mine lihtsalt edasi, käskis ta ennast. See on liiga hea võimalus. Ta ei võinud lasta vanadel, ebamugavatel mälestustel kõike untsu keerata.

„Vabandust?“ küsis majapidajanna.

Eden pilgutas silmi. Kas ta oli kõva häälega mõelnud? Võib-olla.

„See on ilus maja,“ ütles ta, püüdes endast võitu saada. „Ma olin unustanud.“ Kuigi õigupoolest polnud ta kunagi selles majas käinudki. Isegi mitte väravatest seespool või tammedest varjutatud lookleval sissesõiduteel. Tegelikult oli ta seda aukartustäratavat härrastemaja näinud vilksamisi vaid talvel, kui puudel polnud lehti.

Naine noogutas. „Jah, teist sellist ei ole. Härra Fulton on raamatukogus, siit otse läbi. Ta ootab teid.“ Ta osutas massiivsetele mahagonustele ja läks tagasi oma toimetuste juurde.

Eden seisis uste ees, siludes kätega üle vana tumesinise seeliku. Närvis olla oli rumal. Kümme aastat tagasi oli ta Jeremyt vaevalt tundnud. Nad olid peale tere ja head aega vahest tosina sõna vahetanud. Erinevad ühiskonnaklassid, kõik oli erinev. See oli olnud olematu suhe.

Välja arvatud see, et naisel oli olnud peidetud saladus ja ta oli olnud mehesse piinarikkalt armunud, kuni...

Edeni nägu muutus häbist kuumaks. Ta hingas sügavalt sisse.

Igivana lugu, Byars. Ta ei mäleta. Palun. Ja isegi, kui ta mäletaks, ei lugenud see midagi. Tal oli vaja seda tööd, mille jaoks Jeremy kedagi leida püüdis. Saatus oli talle eelmisel kuul julma tembu mänginud, just siis, kui ta oli arvanud, et on uuesti jalad alla saanud. Võlgnikud nõudsid raha ja kõigil tema plaanidel oli oht kuristikku langeda, kui ta kiiresti midagi välja ei mõtle.

Ta tundis kõhus ebamugavustunnet. Mõte seista teda hindavalt jälgiva Jeremy ees ja väljendada meeleheidet, kui mees teda takseerib, tõi tagasi mälestuspildid keskkoolist, kus ta kunagi seltskonda ei sobinud.

Aga see oli olnud kaua aega tagasi. Kohmetus ei olnud enam tema pidev kaaslane. Ta oli muutunud.

Nähtavasti oli seda ka Jeremy. Ühel olulisel moel.

Eden sulges silmad, püüdes meenutada, mida ta oli kuulnud. Ta püüdis mitte mõelda, milline oli mees varem olnud oma relvitukstegeva merevaiguvärvi pilgu ja selle metsiku, hulljulge käitumisega, mis oli pannud tüdrukud talle kõike andestama. Vilgas, särav ja väga avameelselt lühiajalisi suhteid eelistav, oli ta olnud kõige elusam mees, keda ta üldse oli tundnud.

Ja nüüd oli ta...

Eden raputas end unistustest lahti. *Ära mõtle sellele. Ma saan sellega hakkama*, ütles ta endale.

Kas ta saab? Võib-olla. Jah. Ta pidi saama. Jeremy seisund polnud tema mure. Ega ühegi teise mehe oma, mitte isiklikult. Pealegi, ta pole enam see poiss, kellest Eden oli

nooruses unistanud. Ta on lihtsalt üks mees, kellel on tööd pakkuda; keegi, kes võib teda aidata või ta laostada ja raamatukogu ukse taga viivitamine ei aita sellele kaasa. Kui ta ei suuda Jeremyle tõestada, et on parim – mõiste, mida keegi poleks temaga seostanud, kui ta oli noorem – ,kui ta ei suuda meest veenda teda palkama...

Ma kaotaksin kõik, mille nimel ma töötanud olen. Kauged unistused, mis olid teda kogu eelmise aasta tagant sündinud, ei saaks kunagi tõeks.

„Ma ei lase sel juhtuda,“ sosistas ta. Enam mitte. Püüdes pekslevast südamest ja tervest hulgast õnnetutest mälestustest mitte välja teha, tõmbas Eden sügavalt hinge, lükkas mahagonust ja valmistus minevikuga kohtuma.

Jeremy tõusis laua tagant püsti. Tema majapidajanna oli juba mõni minut tagasi teatanud, et Eden on siin ja ta oli imestanud, miks naine veel välja ilmunud pole.

Siiski, ainult pisut imestanud. Ta kujutas ette, et sellistel asjaoludel vana tuttavaga kohtumine pidi nõudma natuke vaprust. Aga mees keeldus nende asjaolude üle juurdlemast. Sellel teel leidis liiga palju ohtlikke tundeid, mida ta oli õppinud vältima. Niisiis keskendus ta käesolevale hetkele... ja naisele. Ta oleks eelistanud kedagi, kes poleks teda teadnud sellisena nagu ta kunagi oli olnud, aga Edeni oli saatnud ta nõbu Ashley – mehe vana sõber, keda ta pimesi usaldas.

Ta vaatas Edeni poole, pöörates pisut pead, et temast kõige paremat pilti saada. See oli komme, millega ta oli pidanud hiljuti leppima ja see töötas, ehkki mitte just väga hästi.

Etendus algab, Fulton. Naerata daamile laialt. Kirjutuslaua lähedusse hoides liikus ta Edeni poole osavusega, mis oli hiljutise harjutamise ja aastatepikkuse sportimise tulemus.

„Eden, kui kena sind näha,“ ütles ta, pöördudes silmatorkavalt kauni, saleda naise poole. Ta paistis teistsugune, võluvam kui mees mäletas, aga ta arvas, et see tuleb ta kehvast nägemisest. Keskkoolis käies oli ta teda vahel koridoris nägema juhtunud ja kuigi tüdruk oli oma suurte hallide silmade ja pikkade pruunide juustega kena välja näinud, oli ta alati paistnud hirmunud ja häbelik.

Aga nüüd ootavalt ukse juures seistes ei kiiranud temast mingit häbelikkust. Detailid võisid olla udused, aga mees nägi, et ta hoidis lõuga kõrgel. Tema käitumises oli otsustavust. Väike ja õrn nagu ta oli, astus ta mehele vapralt vastu. See otsustavus muutis tüdruku, kes kunagi oli vaevalt kena olnud, millekski palju kütkestavamaks, mõtles Jeremy äkilise äratundmisega.

„Sa näed hea välja, Jeremy,“ lausus naine madala, meeldiva ja põnevalt pehme häälega. Ainult ta pea vajus pisut allapoole, enne kui ta selle püsti tagasi sundis.

Otsetabamus, mõtles Jeremy seda kergelt liigutust tähele pannes. Naine teadis tema olukorda ja ta oli otsustanud kindlaks jääda ning teeselda, et mehel pole viga midagi.

Jeremy astus lähemale ja hingas sügavalt sisse. Oli aeg alustada. Ükskõik kes selle töö ka vastu võtaks, tuleks tal rasketes olukordades hakkama saada, võimalik, et ka eba-meeldivates jutuajamistes osaleda. Oli aeg hindamisega tõsiselt pihta hakata.

„See Eden, keda ma kunagi tundsin, ei oleks iialgi olnud nii julge, et mulle öelda, kui hea ma välja näen,“ lausus ta natuke vaiksemalt.

Eden vaikis, kuna ta ei olnud kindel, kuidas sellele reageerima peaks, aga kergitas oma lõuga veel pisut. „Edenit, keda sa kunagi tundsid, ei ole enam olemas.”

Mees noogutas, kuigi ta ei uskunud teda täiesti. Kõik kandsid endaga oma vana mina kaasas. Vähemalt tema ise küll.

„Noh, tere tulemast siis, uus Eden.” Jeremy ulatas käe. Naine pani käe talle pihku ja mees pigistas seda õrnalt. Jeremy teadlikkus temast kui naisest kasvas, aga ta ei lasknud sellel välja paista. Noorena oli viha oma saatuse ja kiusliku hooldajast tädi vastu viinud ta sihiliku järelemõtlematu käitumiseni, mis võitis imetluse temavanuste hulgas, aga ajas tädi raevu. Ent isegi siis ei olnud ta selliseid süütuid nagu Eden iialgi oma mängudesse seganud. Häbelikud, vaesed naisterahvad olid tundunud liiga suure riskina, et nendega tegemist teha.

Ja nad tundusid ka praegu sellistena, ning rohkem kui kunagi varem püüdis ta nüüd oma tundeid kontrollida. *Ära iialgi väljenda nõrkust, ära lase kedagi ligi* – oli alati olnud tema moto, mille järgi elada. Neil päevil, kui ta tulevik paistis liiga keeruline ja ebakindel, et isegi mõelda suhtele mõne naisega, ütles juba see, kuidas ta keha Edenile reageeris, et naine tuleks kohe ära saata. Siiski, ta oli Ashleyle lubanud, et annab ta nõole võrdse võimaluse.

„Palun võta istet. Räägime natuke.” Ta viipas sohvanurga suunas ja kui Eden sinnapoole liikus, hoidis mees kaugemale tema selja taha. Naine oli proportsionaalse kehaga ja sale ning tema liigutused olid graatsilised. Mees kortsutas kulmu, et ta seda märganud oli. Sellel, milline Eden välja nägi või kuidas ta kõndis, polnud tema tööga mingit pistmist.

Jeremy tõrjus oma reaktsiooni kõrvale. Ta toetus vastu koloniaalperioodist pärit kirsipuust abilauda. „Ashley on võimekas personalispetsialist, ja ta arvab, et sina oleksid sobivaim isik selle töö jaoks, mis mul pakkuda on.”

„Jah, ma tean. Ja ma olen alati tema arvamusel lugu pidanud.”

Jeremy ei saanud sinna midagi parata, et selline julge arvamus ta naeratama pani. Kas naine oli seda öeldes punastanud? Ta ei olnud kindel. Värvide eristamine oli hakanud tema jaoks probleemiks muutuma, aga ta oli peaaegu kindel, et naine oli punastanud.

Huvitav. Meenutades nooremat, häbelikumat Edenit mõtles ta, kui palju sellest enese maksmapanekust oli teeseldud. Küsimuse all olev töö nõudis tegelemist tundlike teemadega ja isik, kelle ta palkab, pidi olema sobiv. Ta oleks soovinud, et suudaks tema käitumisest rohkem välja lugeda, aga nende vahele jäi alla kahe meetri ja nii lähedalt oli ta tema suhtes vale nurga all. Naise nägu ei olnud fookuses.

Pettumus tahtis tema üle võimust võtta, aga ettevaatlikult surus ta selle alla. Naine ei olnud tema piirangutes süüdi.

„Ashley pani mind uskuma, et sa oleksid nõus selle töö vastu võtma, kuigi ei tema ega sina tea rohkem kui vaid peamisi nõudmisi ega ühtki detaili. Andesta mulle, aga kuigi see näitab, et sa vajad seda tööd, on see pisut eriline. See nõuab ausust ja usaldust ja ma pean täpselt teadma, kelle ma palkan. Hoolimata sellest, et me üksteise lähedal üles kasvasime ja teineteist pisut teadsime, ei tunne me teineteist piisavalt hästi, et ma võiksin sulle seda kohta pakkuda, ilma et ma sinust rohkem teaksin.”